

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Γ. Ζ. ΔΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΦΤΑΔΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ & ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
Γ. ΣΠ. ΜΑΚΡΗΣ

ΟΛΕΘΡΙΟΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ

Είναι αναμφισβήτητον ότι ο λαός παρ' ἡμῖν, ἐλάχιστα φιλαναγωγώσῃς ὅσον ἀφορᾷ τὰ βιβλία, τροφοδοτεῖται πνευματικῶς διὰ μόνων τῶν ἐφημερίδων, αἵτινες εἶναι τὸ γενικώτερον καὶ τὸ καθημερινὸν ἀνάγνωσμα αὐτοῦ. Δυστυχῶς ὅμως αἱ ἐφημερίδες, ἥκιστα κατανοοῦσαι τὴν μεγάλην καὶ ὑψηλὴν ἀποστολήν, ἣν οὕτω ἀπέναντι τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ ἔθνους λαμβάνουσιν, οὐ μόνον δὲν φροντίζουσι σπουδαίως πῶς νὰ καταστῶσιν ἀληθεῖς διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ ἀλλὰ τούναντίον καὶ διαφθορεῖς αὐτοῦ γίνονται συνθηδέστατα. Ἐπιζητοῦσιν οὐχὶ τὸ διδάσκον καὶ φωτίζον καὶ μορφῶνον, ἀλλὰ τὸ μᾶλλον γαργαλιστικὸν τῆς περιεργίας, τὰ παραδοξότερα τῶν θεμάτων, τὰ μᾶλλον φρενόπληκτα δημοσιεύματα. Καὶ ἂν δὲν ἔχωσι πρόχειρα τοιαῦτα, διαπλάττουσιν οἱ ἴδιοι καὶ ἂν τι ἦναι μικρὸν καὶ ἀσήμαντον, τὸ ἐξηγοῦσιν αὐτοὶ μετόνον δραματικὸν καὶ λυρικὸν εἰς μέγα καὶ τραγικόν. Ὡσεὶ δὲ νὰ μὴ ἦναι ἀρκετὸς ὁ ἐκνευρισμὸς οὗτος εἰς τὸν ὁποῖον θέτουσι τὰς διανοίας καὶ τὰ νεῦρα τῶν ἀναγνωστῶν των, ὁ ἐκφυλισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον ὀδηγοῦσι μὲ τὸ ἀλκοολικὸν δηλητήριον ἀναγνωσμάτων χειροτέρων παρὰ τὸ ἀψίνθιον—ἀγωνίζονται ἐπὶ πλεόνκαὶ πῶς νὰ διασαλεύσωσι πᾶσαν βᾶσιν ἐδραϊάν, ἐφ' ἧς δύναται νὰ ἦναι στερεὰ τεθεμελιωμένον τὸ κοινὸν καὶ ἔθνικόν οἰκοδόμημα.

Περὶ τῆς οἰκογενείας καὶ τοῦ γάμου τσαῦτα εἶπον καὶ τσαῦτα ἔγραψαν, ὥστε τὸ καθ' ἑαυτοὺς ἀνέτρεψαν τὸν σπουδαιότατον τοῦτον θεσμόν ἢ ἐχαλάρωσαν τοὺς δεσμούς του, μετὰ σκώμματα ἀπὸ τῆς ἀστειολογίας βαναύσου, μετὰ περιφρόνησιν ἀκαταλόγιστον, τὰ ὁποῖα ἡμέρα τῆ ἡμέρα συνεσώρευσαν εἰς τοὺς ὄγκους τῶν σελίδων των καὶ

εἰς τὰς καρδίας τοῦ λαοῦ, ἰδίᾳ τῶν πρωτευουσῶν.

Περὶ τῆς πατρίδος, ὑπὲρ ἧς τοσάκις κατακόπτονται, τσαῦτα ἔγραψαν ὀλέθρια, κοσμοπολιτικὰ δὴθεν, κοινωνιστικά, ἀνθρωπιστικά, ὥστε κατάρθωσαν καὶ αὐτὴν τὴν ἰδέαν αὐτῆς νὰ διασαλεύσωσιν, ἀφοῦ ἔκαμαν θρύμματα τὴν πρὸ μιᾶς γενεᾶς κυριαρχοῦσαν καὶ δεσποζούσαν μεγάλην ἔθνικὴν ἰδέαν.

Καὶ ἀφοῦ διεσάλευσαν οἰκογένειαν καὶ πατρίδα, ἐκλόνησαν καὶ αὐτὰς τὰς βᾶσεις τῆς θρησκείας μετὰ τὰς καθημερινὰ των ἀντίχριστα δημοσιεύματα, διὰ τῶν ὁποίων τὰς γραφὰς καλοῦσι μύθους καὶ τὰ δόγματα ψεῦδος καὶ τὴν πίστιν πλάνην, σαρκάζοντες τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ἅγια, ἀσεβῶς μεταχειριζόμενοι τὰ θεῖα ῥήματα εἰς ἐμπαιγμὸν καὶ ἀστειολογίαν.

ὑπεράνω δὲ ὄλων τούτων ἀφῆκαν νὰ ἐπιπλεύσῃ τὸ γελοῖον μόνον, καταστήσαντες τὰ πάντα γελοῖα, περὶ πάντων σκοπτικῶς ὀμιλοῦντες, ἀπείεις εὐφυολογίας ἐπιτηδεύοντες καὶ ἐκτρεπόμενοι εἰς ἀνοήτους μωρολογίας καὶ χυδαιολογίας, ἐκφραζόμενοι δὲ πολλακίς μετὰ τὸν βαναυσότερον τρόπον τῆς χυδαίτητος περὶ ζητημάτων, τὰ ὁποῖα θάπτητον σεβασμὸν καὶ λεπτότητα.

Δὲν ἐζήτησαν νὰ ἦναι οἱ διδάσκαλοι τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ κατὰ τὸ πλεῖστον οἱ ἐκμεταλλευταὶ αὐτοῦ καὶ ἂν ὑπῆρξαν διδάσκαλοι, ὑπῆρξαν μᾶλλον ὀλέθριον διδάσκαλοι παρὰ ἀνορθώσεως καὶ σωτηρίας.

Αὕτῃ ἡ ἀμάθεια καὶ ἡ ἀδαημοσύνη, μετ' ἧς ἐπιλαμβάνονται οὐχὶ σπανίως ζητημάτων σπουδαιῶν, αὕτῃ ἡ σπουδὴ περὶ τὸ καινολογεῖν, ἐβλάψε καὶ ἐζημίωσε πολλακίς καιριώτερον ἢ ὅσον ἐβλάψεν ἢ ἐπιτετηδευμένη διαστροφή τῶν ἰδεῶν, ἥτις καὶ αὕτη δὲν ὑπῆρξε ξένη τῆς γραφίδος των. Καὶ ἀσταστοὶ εἰς τὰς ἰδέας, ἀστήρικτοι εἰς τὰ

φρονήματα, ἀνευ ἀρχῶν καὶ πεποιθήσεων, σήμερον κόπτονται ὑπὲρ τῆς θρησκείας καὶ τῆς Ἐκκλησίας, διὰ νὰ βλασφημῶσιν αὐρίον εἰς τὰ ἁγιώτατα, διὰ νὰ δημιουργήσωσιν οὕτω ἓνα κυκεῶνα ἰδεῶν καὶ ἐν χάος ἀδιαμόρφωτον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιπλεύουν ἐπὶ μᾶλλον τὰ ὀλέθρια διδάγματα, διὰ τῶν ὁποίων κινδυνεύουν νὰ δημιουργήσωσιν μίαν κοινωνίαν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν των.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΑΦΡΟΝΤΙΣΙΑ

»Καὶ ἐκπορευομένου τοῦ Ἰησοῦ εἰς ὄδον, προσδραμῶν εἰς καὶ γονυπετήσας αὐτῷ ἐπηρώτα αὐτόν : Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζῶν αἰώνιον κληρονομήσω ;» (Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκ. κεφ. 1. 17.)

«Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζῶν αἰώνιον κληρονομήσω ;» Οὕτως ἔσπευσε νὰ ἐρωτήσῃ τὸν μέγαν Διδάσκαλον τῆς ἀνθρωπότητος πλούσιός τις καὶ νεαρὸς ἄρχων. Ἐγίνωσκε τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν πολυτιμότητα τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ διὰ τοῦτο προσέρχεται κατεπειγόντως πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ γονυπετῶν τὸν παρακαλεῖ νὰ τὸν πληροφορήσῃ περὶ τοῦ ὑψίστου πνευματικοῦ ζητήματος, ἐκ τοῦ ὁποῖου ἐξηρτάτο ὁλόκληρος ἡ μέλλουσα εὐτυχία του, νὰ τὸν διδάξῃ τί νὰ κάμῃ ὅπως κληρονομήσῃ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Ἐρχεται πρὸς τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔρχεται κατεπειγόντως, ἐν ᾧ βαδίζει μετὰ τῶν μαθητῶν τὴν ὄδον του, χωρὶς οὐδὲ στιγμὴν νὰ προσμείνῃ ἀναβάλλον εἰς καλλιτέραν περιστασὶν τὴν ἐρώτησίν του καὶ ἐλθὼν, γονυπετῶν πρὸ αὐτοῦ καὶ γονυπετῆς ἀναπέμπει τὴν ἐνθερμον παράκλησίν του. Καὶ καθὼς προσφεύστατα παρατηρεῖ τὸ χρυσοῦν τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας στόμα, ὁ θεῖος καὶ ἱερὸς Χρυσόστομος, ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι προσήρχοντο πρὸς τὸν Ἰησοῦν εἴτε ὑπὲρ τῶν ἐκκενῶν νοσημάτων, εἴτε ὑπὲρ τῶν νοσημάτων τῶν συγγενῶν των, ἐν τούτοις αὐτὸς